

единъ огроменъ кракъ, че се проврѣ вече: нападателтъ проникваше.

Тогава неизразимъ ужасъ ѝ облада и помрачи всичкитѣ ѝ мисли. Смрътъта ѝ се стори хилядо пхти по-добра отъ страшнитѣ минути, които приближавах... Тя фукна къмъ иконостаса, запали вощеничка отъ жумящето пламъче на кандилото, и върнѣ се бързишката въ кѣта. Тамъ, на масата, бѣше повалена една вулия пълна съ баруть, забравена отъ възстаницитѣ. Рада отиде до нея; въ дѣсна рѣка зе свѣщицата, а съ показателния прѣстъ на лѣвата хванѣ да бърка въ завързанитѣ уста на вулията, за да отвори дупка, дѣто да покаже пламъчето. Дупката тозъ часъ се отвори.

Въ тоя мигъ вратата съ голѣмъ трѣсъкъ се сгрѣмолѣса на земята и една исполинска фигура проникнѣ.

Иванъ Боримечката се появи на прага.

Задъ него се мѣрна Стайка.

Рада ги не видѣ и поднесе свѣщъта къмъ барута.

XXXVII.

Д В Ъ Р Ъ Н И.

А въ тоя сѣщи мигъ Огняновъ бѣше далеко въ планината.

Послѣдень отстѣпилъ отъ укрѣплението, когато вече турцитѣ се покачваха по насипа, а други го замѣряха отъ блиското укрѣпление, окървавенъ, очерненъ отъ баруть, съ сетре продупчено на двѣ мѣста, той, като отъ чудо, избѣгна отъ рѣката на врага и отъ крушумитѣ му... Той дирѣше смрътъта, но инстинктътъ на самосъхранението, по-силенъ отъ всѣка воля въ тоя моментъ, го спаси.

Сега той се намираще на върха на Върлищница, на лѣвото ѝ бърдо, въ подножието на което течеше рѣчката.